

Over een vuilbak, een boom
en koffie met gebak.

Bij sommige verbouwingen hoort nu eenmaal een regenwaterput en het laatste waar ik zin in heb is om dat ding met een schub in te graven, dus, ik huur mij een graafmachine.

Mensen zitten er echt niet op te wachten dat een buur gaat verbouwen. Laten we het nog niet hebben over de parkeerplaatsen die ik in een klein straatje inpalm voor het plaatsen van een container en bouwmaterialen, de overlast die ik kan bezorgen aan aanpalende burens kan soms echt voor ontevredenheid zorgen.

Ik ben er nog steeds niet achter gekomen waarom vrouwen er geen probleem mee hebben een vuilbak te vullen maar er dan weer tegen op zien om hem wekelijks op de straat te zetten. Volgens veel mannelijke vrienden blijken hun vrouwen daar een probleem mee te hebben, dus, ik heb het als een buurvriendelijke taak op mij genomen de buurvrouw van mijn werfje haar vuilbak elke donderdag de straat op te zetten en dan na de lediging op vrijdag, weer netjes binnen. Kwestie van een beetje op goede voet te blijven met de buurt.

Put gegraven, waterbak erin, put weer dicht en ik parkeer de graafmachine op de straat, klaar om afgehaald te worden. De vuilkar is geweest en ik trek de vuilbak op wieltjes mee naar achter over het padjes tussen het huis van mijn klant en de buurvrouw om hem daar tegen haar achtergevel te zetten, net op het moment dat de buurvrouw buiten komt.

“Hoi metser.”
“Dag buurvrouw.”

Een lieve glimlach is al wat ik nodig heb haar wekelijkse vuilbakjongen te spelen. Plof het ding weer op zijn plaats en we maken een praatje. Om de nieuwe aanbouw te kunnen maken heb ik flink wat hofmuur moeten afbreken waardoor ze een totaal overzicht heeft over de tuin en mijn werk. De fundering is al klaar en de contouren van de nieuwe aanbouw zijn zichtbaar.

Hier komt de nieuwe keuken met een groot schuifraam dat daar komt. Deze plaats wordt een slaapkamer en daar komt de achterdeur. Glas hier, glas daar, muur ginder en achtergevel eruit.

“Die boom?”
“Die boom staat daar ja.”

“Het is jouw boom, hij staat op jouw grond.”
“Nu de hofmuur weg is staat die daar in zijn eentje te staan ja.”

“Heb er al wat takken van afgezaagd want daar komt een muur die de hofmuur zal vervangen.”

“Vind je het een vervelende boom?”

“Hij staat een beetje in de weg als je je fiets in het tuinhuis wil zetten?”

“Het zou beter voor je zijn als die daar weg was?”

“Dat vraag je dan net op de valreep, de graafmachine staat al klaar om afgehaald te worden.”

“Als ik dat ding er met de schub moet uitgraven ben ik er een halve dag mee bezig.”

“Of ik een stukje cake wil die jouw dochter gebakken heeft?”

“Voor een stukje cake met koffie doe ik een boom uit ja, maar dat ga ik dan eerst doen dan ben ik klaar voor vandaag.”

“Mag ik op je deurtje kloppen als ik klaar ben?”

Opnieuw rij ik met de graafmachine over het weggetje tussen de twee huizen naar achter om de buurvrouw van haar boom te ontdoen. Jammer genoeg is het geen appelboom, de gelijkenis met Adam en Eva zou te sterk zijn.

Stropje rond de boom en met de graafmachine uit de grond getrokken. Boom in stukjes in de container en ik sta voor haar keukendeurtje aan te kloppen terwijl ik mijn smerige schoenen losveter. Een stukje cake met koffie, misschien is het wel appelcake, gaat ze toch een beetje Eva spelen en mij op het goede pad krijgen? Als je als aannemer bij de buurvrouw in haar keukentje mag ben je toch goed bezig, niet dan?

Ik ben tijdens mijn vrij gezellig leven al bij wat vrouwtjes op bezoek geweest en ik vind het nogal opvallend dat ik steeds in de keuken terecht kom. Ik weet niet of het een algemene tendens is of dat het zich enkel in mijn leven voordoet. Als ik als man het territorium van de vrouw betreed is dat altijd via de keuken. Ja goed, ik ben niet van de dikste, misschien denken de vrouwtjes wel: “daar zal ik maar eerst wat eten in steken.”